

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 716/2016
11.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Урош Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – МО-ВП ... .., коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-4939/14 од 30.09.2015. године, у седници већа одржаној 11.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије странака изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-4939/14 од 30.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву (изрека у ставу првом), обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у виду разлике између припадајуће и раније досуђене ренте за период од 01.08.2008. до 28.02.2014. године исплати износ од 3.410.800,00 динара са затезном каматом почев од 01.03.2014. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име будуће ренте почев од 01.03.2014. године плаћа месечно 81.447,53 динара. Тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 1.004.576,52 динара.

Одлучујући о жалби тужене другостепени суд је одржао јавну и главну расправу, па је првостепену пресуду укинуо и тужену обавезао да тужиоцу на име разлике за први период исплати укупан износ од 1.795.471,00 динар; обавезао је тужену да на име доспеле накнаде штете у виду ренте исплати за март 2014. године износ од 39.232,67 динара, а за остале месеце закључно са периодом од 01. до 14. новембра 2014. године суме у износу од око 39.000,00 динара (ближе прецизирано у том делу изреке). Изреком под III обавезана је тужена да тужиоцу на име ренте убудуће почев од 05.11.2014. године плаћа месечно износ од 73.273,57 динара. У осталом делу тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде ревизије су изјавиле обе странке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да су обе ревизије неосноване.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде које се у ревизији истичу.

Ревизијски наводи тужиоца у погледу указивања на постојање битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, углавном се свде на истицање погрешне примене материјалног права. Ревизија се не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер је последњим ЗПП прописано да се ревизија не може изјавити из тог разлога (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП).

Основ за накнаду материјалне штете у виду губитка зараде стварне штете и изгубљене користи у виду ренте између странака није спорна (да је тужилац у чину активног мајора повређен у саобраћајном удесу 1995. године на раду – објективна одговорност).

У поступку пред другостепеним судом вештак економско-финансијске струке је допунио ранији налаз и мишљење, па је у трећој варијанти уместо упоредног радника официра - бригадног генерала као основицу узео плату пуковника за период од 01.08.2008. до 28.02.2014. године. На основу тог налаза и мишљења коме је суд поклонио веру утврђен је губитак зараде тужиоца у том периоду у износу 1.795.471,00 динар (стварна штета). По истој методологији извршен је обрачун разлике између инвалидске пензије коју тужилац прима због повреде на раду и зараде коју би остваривао (рента – измакла корист).

Накнада материјалне штете има за циљ успостављање стања које је било пре него што је штета настала (члан 185. ЗОО). При оцени висине измакле користи узима се у обзир губитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем (члан 189. став 3. ЗОО). Ако повређени због потпуне или делимичне неспособности за рад губи зараду и да су му потребе трајно повећане или се у могућности његовог даљег развијања и напредовања уништене или смањене одговорно лице дужно је плаћати повређеном одређену новчану ренту као накнаду за ту штету.

Због објективне одговорности тужене за нанете тешке телесне повреде тужилац трпи материјалну штету у виду губитка зараде (разлика између зараде коју би остваривао и инвалидске пензије), а могућности његовог развоја у војној служби и напредовања уништене су, због чега је тужена правилно обавезана на плаћање изгубљене зараде за одређени временски период (ближе описан у изреци) и на плаћање новчане ренте за будуће док за то трају законски услови.

У конкретном случају, анализом правила из Закона о Војсци (чл. 55. и 56) који је био на снази у време настанка штете, другостепени суд је утврдио да се напредовање у чин генерала не одвија по редовном току ствари јер зависи не само од знања, способности и радних резултата официра већ и од других околности (кадровских планова). Осим тога, тужилац није провео четири године у чину пуковника пре повређивања. У овом случају, у моменту повређивања тужилац је био виши официр (мајор), па се са сигурношћу не може утврдити да би тужилац и кроз оцењивање, а и напредовање, имајући у виду и објективне околности у радном веку пре пензионисања стекао чин генерала. Због тога је правилан закључак да би имајући у виду његову способност, рад, залагање, стручност и обученост тужилац извесно напредовао до чина пуковника (по редовном току).

У обе ревизије чињенично стање (оцена доказа - вештачења) се паушално побија без понуде (или предлога) другог доказа (налаза и мишљења другог вештака) којим би се оспорило вештачење које представља основ за пресуду, па су неосновани ревизијски наводи у којима се указује да је чињенично стање непотпуно односно погрешно утврђено и да је стварна штета и изгубљена корист већа, односно мања од утврђене.

Такође су неосновани ревизијски наводи тужене да је у овом поступку због спроведеног принудног извршења (раније) требало извршити обрачун више исплаћеног, с обзиром да се пребијање може извршити кроз примену правила о противизвршењу.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић